

stykke *dels* til fradragsretten og *dels* til, at den normalt indtrædende indkomstbeskatning af de løbende udbetalinger ikke vil blive aktuel, når ordningen ophæves.

Selv om det efter disse højesteretsdomme må stille sig tvivlsomt, om der overhovedet kan tænkes noget tilfælde af afgiftsfri udbetaling ved ophævelse af en pensionsordning, der omfattes af renteforsikringslovens § 1 c, har skattemyndighederne dog fortsat den praksis vedrørende afgiftsfrihed, som blev indledt med landsskatterettens kendelse i 1962 (Færø sagen).

I forslaget § 32, stk. 1, er den hovedregel, som højesterets domme er udtryk for, lovfæstet, og ved overgangsreglen i stk. 2 opretholdes den omtalte fritagelsespraksis, dog kun for så vidt angår den del af ordningen, som hidrører fra indbetalinger før den nye lovs ikrafttræden.

De i § 32 foreslåede regler omfatter også kapitalforsikring og opsparing i pensionsøjemed, for hvilke praksis efter de gældende regler ikke er fuldt afklaret.

Forslagets § 32 findes ikke i udvalgets lovudkast.

Til § 33.

Det er i forslaget forudsat, at en pensionsordning tilhører den pågældende arbejdstager eller selv-pensionist, jfr. bemærkningerne til § 4, og at udbetalinger fra ordningen normalt sker enten til den pågældende selv eller til hans efterlevende ægtefælle eller børn, for ordninger med udbetaling af en kapital, af annuiteter eller af „garanterede ydelser“ eventuelt til hans arvinger eller hans dødsbo. For en ordning, der er oprettet efter aftale mellem en arbejdsgiver og en arbejdstager, gælder der dog visse undtagelser fra denne hovedregel. Som omtalt i bemærkningerne til forslaget § 17 kan det aftales, at visse udbetalinger fra en arbejdstagers pensionsordning skal tilfalde enten arbejdsgiveren eller — for ordninger oprettet før lovens ikrafttræden — f. eks. en understøttelsesfond eller andre ansattes pensionsordning. På disse udbetalinger er forslaget almindelige skatte- eller afgiftsregler ikke fundet anvendelige.

Efter forslaget § 24 vil en arbejdsgiver ganske vist som regel blive indkomstskattepligtig af beløb, der tilfalder ham i kraft af et forbehold som nævnt i § 17, ligesom der eventuelt kan blive spørgsmål om særlig indkomstskat af beløb, der måtte tilfalde ham ved opløsning af en pensionskasse, jfr. bemærkningerne til § 24. Forudsætningen, og dermed også motiveringen, for denne særlige regel om skattepligt for arbejdsgiveren er imidlertid, at indbetalingerne til den pågældende ordning har været fra-

dragsberettigede for ham, således at skattepligten f. eks. ikke vil omfatte beløb, der tilfalder arbejdsgiveren fra en pensionsordning til fordel for en privat ansat medhjælper. For en udbetaling, der tilfalder f. eks. en understøttelsesfond, vil der heller ikke blive spørgsmål om indkomstbeskatning.

Uanset om de her omhandlede udbetalinger til andre end arbejdstageren eller dennes efterladte er indkomstskattepligtige eller ej, må det efter det anførte anses for rigtigst, at de undtages fra afgifts-pligten efter kapitel 3. Reglerne i § 33 er udformet i overensstemmelse hermed.

ad stk. 1.

Til § 34.

Denne bestemmelse, der i overensstemmelse med overgangsreglerne i renteforsikringslovens § 8 vil hjemle afgiftsfrihed for visse engangsudbetalinger og lignende fra bestående ordninger med løbende udbetalinger, må ses på baggrund af de tidligere beskatningsregler på dette område.

Efter statsskattelovens § 5 b skal „... udbetaling af livsforsikringer, brandforsikringer og deslige“ ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Oprindeligt gjaldt denne skattefrihed ikke alene for udbetaling af kapitalforsikringssummer og lignende, men også for kapitaludlodninger fra anden forsikring, herunder udbetaling af tilbagekøbsværdi ved ophævelse af renteforsikring og bonusudbetalinger. Også kapitaludbetalinger, der trådte i stedet for retten til løbende pensionsydelse, f. eks. udtrædelsesgodtgørelse fra en pensionskasse eller godtgørelse til en fratrædt tjenestemand efter bestemmelserne i § 50, stk. 3, i lønnings- og pensionsloven af 1958, gik efter praksis fri af indkomstbeskatning. Dette resultat var støttet på lignende synspunkter, som ligger til grund for reglen i statsskattelovens § 5 a om indkomstskattefrihed for ombytning af formueværdier og lignende. Derimod fulgte det af reglerne i statsskattelovens § 4 c om indkomstskattepligt for bl. a. „... pension ... livrente, overlevelsesrente, aftægt og deslige“, at pensionsydelse og løbende udbetalinger fra f. eks. en livrenteforsikring i overensstemmelse med forsikringens indhold skulle medregnes som skattepligtig indkomst. Det var herved uden betydning, at præmierne til forsikringen kun var begrænset fradragsberettigede efter de dagældende regler i statsskattelovens § 6 c (oprindeligt indtil 400 kr. årligt).

Samtidig med, at der i de årlige ligningslove med virkning første gang for skatteåret 1955-56 var gennemført regler om fuld fradragsret for indbetalinger til pensionsordning med løbende udbetalinger og for præmier vedrørende renteforsikringer og dermed skattemæssigt ligestillede annuitetsforsikringer og